

P. I. C. **PERSDIENST VAN DE GROEP VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Geschiedenis
Sec. Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds grooter werkloosheid en
telkens dieper ontwicking
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerding zijn prijsgegeven.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbe-
derklassen den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VERIJEN EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust
handelen der arbeiders in de
klassenstrijd. Daarom plaatsen
zij zich tegenover de leiders-
schappen van de parlementaire
partijen en van de vakbeweging
en stellen de leuze:
ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE

TIENDE JAARGANG Nr. 14
Oktober 1937

INHOUD:

- 1e: De strijd om de opbrengst van de arbeid in Rusland.
- 2e: Wat de Russische revolutie is geworden (De huilvesting).
- 3e: De Federatie van Anarchisten in Nederland. (Antwoord).

X:X

DE STRIJD OM DE OPBRENGST
VAN DE ARBEID IN RUSLAND

STRIJD TUSSEN STALIN EN TROTZKY

De strijd tussen het Stalinisme en Trotskisme kwam tot voor kort
de wereld buiten Rusland voor als een strijd tussen twee dictators,
de een, die het is en de ander, die het niet kan worden. Die strijd
werd voornamelijk gevoerd, daar waar beiden op hun beurt trachten te
bewijzen, dat hij de enig juiste lijn in de geest van de erkende lei-
der Lenin vertegenwoordigde. Sedert jaar en dag stond die strijd dan
ook op het peil, waar men de tegenstander tracht af te breken door
zijn kwaliteiten, voornamelijk als leider, in twijfel te trekken om ten
slotte te komen tot het "likvideren" der Trotskisten als verraders, spi-
onnen, saboteurs, bondgenoten van de fascistten, enz.

Hoe arm aan geest moet een beweging toch zijn, dat ze een strijd
voert op leven en dood en nochtans de ware beweegreden achter de per-
soonlijke kwaliteiten van de leiders schuil doet gaan. Of zouden beide
richtingen er belang bij hebben, dat de werkelijke inhoud van hun strijd
niet bekend werd aan een derde, de arbeidersklasse.

We zullen veldre inzien, dat uit het straven van beide richtingen
om de arbeidersklasse te "leiden" in de zin van te overheersen, ook
de geestelijke armoede en het lage peil van de strijd tussen beide
partijen voortkomt.

DE SOCIALE ONDERGROND
VAN DE STRIJD STALIN-TROTZKY.

De Trotzkiëten worden tijdens hun "likwidatie" door kogel, "wang-
arbeid en concentratiekamp of van beschuldigd, het kapitalisme te
willen herstellen. Zij zouden geheime afspraken en bondgenootschappen
hebben met Duitsland en Japan, die in samenwerking met door Trotzkië-
ten geleide sabotage en opstanden het stalinisties bevind zouden om-
verwerpen en de oude kapitalistische verhoudingen weder invoeren.

Er is niemand, behalve dan de stalinisten, die daaraan geloof
hecht, want het bewijs, dat men hiervoor door de politieke processen
tracht te brengen is al te duidelijk toneel onder staatsregie. Trotzki
en de zijnen kunnen dan ook volstaan met zociets verontwaardigd van
de hand te wijzen. Doch daarvan wordt niemand iets wijzer.

Het ligt voor de hand, dat niet alleen "onze goddelijke Jozefje
Stalin" en anderzijds "onze geniale Leo Trotzki" met elkaar in strijd
zijn en daarom de heersende laag de andere richting uitroeit. Er moet
een diepere, maatschappelijke oorzaak aan ten grondslag liggen.
Het meeste opgeld doet nog de verklaring, dat in deze vervolgingen
de concurrentiestrijd binnen de burokratie uitgevochten wordt, hoe
meer deze haar macht gebruikt om zich te verrijken, des te scherper
vormen neemt de strijd tegen de Trotzkiëten aan. Wie dus een konkur-
rent uit de weg wil ruimen, behoeft hem alleen maar als Trotzkiëten
verdacht te maken, en hij verdwijnt voorgoed.

Nu kan het niet worden ontkend, dat hier maatschappelijke krachten
aan het werk zijn, maar de belanghebbenden bij deze strijd blijven
dan tot de burokratie beperkt. Ook al heeft dit apparaat reeds een
geweldige omvang, toch zijn degenen, die zich daardoor kunnen verrij-
ken niet zo bijzonder talrijk op een bevolking van 170 miljoen mensen.
Hoe dan het massale karakter van de eksekuties en deportaties te ver-
klaren? Deze simpele verklaring wijst al op die dieper liggende oor-
zaak, die de Trotzkiëten in hun aanklacht tegen het Stalin-regiem
"de verworping der burokratie" noemen. Het feit, dat deze zich ver-
rijkt en haar macht in staat en bedrijfsleven gebruikt om zich in
steeds stijgende mate voordelen en privileges te verschaffen om een
echt bourgeoisleven te leiden, wijst er op, dat in het Proletarisch
Vaderland de klassescheiding steeds scherper vormen aanneemt.

Als naast de ontzaglijke accumulatie, de nieuwe bourgeoisie ook
nog een aldoor grotere hap van het produkt neemt, blijft er voor de
loonarbeiders in staatsdienst niet veel meer over. De uitbuiting
wordt verscherpt, de arbeidsprestaties worden door premiestelsel,
stukloon, stoetbrigades en stachonovetzi opgedreven en het gemiddelde
loon vermindert. Dit is de ondergrond, waaruit die "verworping van de
burokratie" alleen kon opgroeien. Een reeks van kenners der russische
toestanden hebben in de laatste tijd hiervan een levendig beeld gego-
ven.

Wij denken hierbij aan "Mijn terugkeer uit de Sovjet-Unie" van
André Gide en meer in het bijzonder aan Yvon's "Wat er van de russie-
se revolutie is geworden", waaruit we in dit nummer het eerste hoofd-
stuk hebben overgenomen. De schrijver is een frans revolutionair
arbeider, die in '34 Rusland verliet. Zijn boek is de vrucht van
elf jaar ervaring. Als de plaatsruimte het toelaat zullen er meerdere
fragmenten in de volgende persdienststukken verschijnen.

DE TROTZKISTIESE KRITIEK.

Deze werken tonen ongetwijfeld de massabasis voor verzet tegen
het stalinisme, d.w.z. tegen de onderdrukking door de almachtige
staat. Maar wat heeft dit verzet der uitgebuite arbeiders en boeren
met Trotzki te maken? Het Trotzkiëten richt zijn aanvallen toch niet
tegen de uitbuitende bolsjewistische staat als zodanig, maar alleen
tegen de praktische politiek, die deze voert. Ze zijn zelf voorstan-
ders van de uitbuiting door de staat en Trotzki zelf heeft in het
verleden niet gearzeld dit recht van de staat met geweld te hand-
haven o.a. in Kroonstad. Hoekom het dan, dat alle verzet tegen het
regiem als trotzkiëten wordt gedoodverfd. In de brochure "Processen
aan de lopende band" uitgave groep Proletenstemmen A'dam (vijf cent)
wordt terecht gezegd, dat het een gemakkelijke methode is, eerst in
grote propagandaprocessen de trotzkiëten als landverraders en helpers
van fascisten te laten verschijnen en dan IEDER ARBEIDERSVERZET als
"trotzkiëten" te bestempelen. Bovendien zullen Trotzki en zijn mede-
standers zich niet haasten dit bedrog uit de wereld te helpen, want
het geeft hun politiek juist de nodige massabasis en wat van onnoe-
melik meer belang is: het verzet van arbeiders en boeren tegen de
onderdrukking door de staat, wordt zodoende niet weinig naar de kant
van het trotzkiëten opgedrongen. Het verzet wordt geen principiële
strijd tegen de uitbuiting door de staat, maar wordt verplaatst op
een gebied, waar men tracht de praktische politiek van die uitbuiten-
de staat te veranderen.

Tet nu toe hebben Trotzki en de zijnen over de door hen voorge-
stane praktische politiek van de russische staat niet al te veel los-
gelaten. Iedere kritiek op de stalinse politiek, van welke kant ook,
was welkom, zij hebben deze bevordert en verspreid.

Wel werd de volkenbondspolitiek van de sovjetstaat veroordeeld,
maar men was niet PRINCIPIEEL tegen bondgenootschap met kapitalis-
tische landen. Stalin was er te stom in geweest en had zich door de
geslepen bezittende klasse beet laten nemen, dat was alles, dat
Trotzki er van wist te zeggen. Op binnenlands gebied eisten zij
meer democratie, verder doorgevoerde deelname van arbeiders en
boerenmassa aan het sovjetbewind en bestrijding van de verworping
der burokratie. MAAR NOOIT OF TE NIET DOELDEN DEZE EISEN OP EEN
AANTASTEN VAN DE RECHTEN DER BUROKRATIE TEGENOVER DE LOONARBEIDERS
EN BOEREN EN OP DE AFBRAAK VAN HET ALMÄCHTIG STAATSAPPARAAT.

Integendeel, Trotzki heeft er zich herhaaldelijk over beklaagd,
dat Stalin na eerst zijn eisen te hebben bestreden, ze naderhand
zelf heeft doorgevoerd. Maar dat deed hij dan natuurlijk weer te
stom of te laat om het beoogde effect: versterking van de staats-
macht te bereiken. Het Stalin-regiem wist dus met de door Trotzki
voorgestelde politiek geen goede resultaten te bereiken.
Deze Trotzkiëten politiek kan natuurlijk geen voldoende ver-
klaring zijn voor de langdurige en hardnekkige strijd tegen het
"trotzkiëten"

In een nieuw boek van Trotzki "De verraden Revolutie" komt een
hoofdstuk voor over de strijd om de opbrengst van de arbeid, dat
werd vertaald in De Rode Oktober van Augustus '37, waarin het
standpunt der Trotzkiëten in Rusland ten aanzien van de praktische
politiek van de sovjetstaat wordt uiteengezet.

Weliswaar is het werk ook in een trant gehouden, die de in Rusland gevoerde politiek aan de onkunde, het avonturisme en andere slechte eigenschappen van Stalin toeschrijft, maar hij meent te kunnen konstateren, dat Stalin, door tegenslagen wijzer geworden, noodgedwongen de Trotzki-politiek volgt. Men kan dus duidelijk zien, dat er geen PRINCIPIEEL verschil in politiek bestaat. Toch komen in het verschil van mening ten opzichte van de praktische politiek, de grote tegenstellingen in Rusland, rechtstreeks gevolg van de industrialisering, tot uiting.

Trotzki begint eerst de rol van het geld in de planekonomie te omschrijven. Vooraf gaat daarbij de bekende frase: "In de kommunistische maatschappij zullen de staat en het geld verdwenen zijn". Maar de eisen "afschaffing" van het geld en het loonstelsel en de "likvidatie" van staat en gezin, kenmerkend voor het anarchisme, kunnen slechts van belang zijn als voorbeelden van mechanies denken. Het geld en de staat moeten hun historische roeping vervullen, hun betekenis verliezen en verwijnen. (zie bldz. 184 van Rode Oktober).

Dit is het bekende schema van ontwikkeling, hetgeen moet bevrijzen, dat kapitalistische onderdrukking en uitbuiting tot kommunisme leidt. Ondertussen is het naar de mening van Trotzki nog niet zo ver. "Deze funktie van het geld (woerkerkapitaal, handelskapitaal en industrieel kapitaal) verbonden met de exploitatie, is echter niet gelikvideerd bij het begin van de proletarische revolutie, maar wordt onder een ander aspekt aan de staat overgedragen, die de enige handelaar, bankier en industrieel is. De rol van het geld in de Sovjet-Unie, wel verre er van verwijderd afgelopen te zijn, moet zich nog ten volle ontwikkelen. De likvidatie van de plattelandsökonomie, welke voor het gebruik ter plaatse voorbracht en tegelijkertijd van het gesloten gezin, komt neer op het opgenomen worden in de sociale, dus in de geldcirculatie" (bldz. 185-186).

Ziehier de principiële formulering van een politiek, die de achterlijke landbouw en andere kleinproduktie wil laten ontwikkelen door de gewone waren en dus ook geldcirculatie op de vrije markt, maar waarbij de staat het monopolie heeft in de industrie, de handel en het bankwezen. De praktische uiting hiervan was de N.E.P. en we zien in dit hoofdstuk, dat hij er voorstander van is gebleven.

De eis van Trotzki is dan ook: "heropenen van de vrije markt en terugkomen tot belasting in natura op de handel, in één woord, van de duivel de N.E.P. terug vragen, die ontijdig te zijner beschikking was gesteld". (bldz. 190)

Nu is de NEP geen principiële uitspraak voor de vrije markt en het vrije kapitalisme. Ze wil alleen dat gedeelte van de maatschappelijke produktie, hetwelk de staat zich nog niet kan toeëigenen, zich "vrij" laten ontwikkelen, totdat het jaartoe rijp geworden is. Het verschil in praktische politiek tussen Trotzki en Stalin bestaat dus alleen hierin, dat Stalin naar Trotzki's mening de NEP TE VROEG naar de duivel heeft gezonden.

Het moest onmogelijk schijnen, dat dit gering verschil van mening zo'n lange en verbitterde strijd veroorzaakt, als men niet wist, dat deze politieke strijd alleen het scherm is, waarachter zich de verbitterde strijd van miljoenen tegen het almachtig staatsapparaat afspeelt.

DE BETEKENIS VAN DE N.E.P.

De NEP-politiek kwam, omdat het zogenaamde oorlogskommunistische faalde. Tijdens de burgeroorlog, die tot 1921 duurde, werd de economische politiek in Rusland geleid door de gedachte: vernietig de levensbronnen van de burgerlijke klasse, door haar alle mogelijkheden te ontnemen op privaatkapitalistische wijze te produceren. De vrije markt werd opgeheven en alle partikuliere handel met geweld onderdrukt. De staat nam de funktie van de markt over, door bij de producenten het produkt te nemen en aan de verbruikers te verdelen. Dat werd onder die omstandigheden prakties aan de ene kant geheel onvoldoende rantscoenen aan de andere kant inbeslagname zonder tegenprestaties. Op het verzet van de boeren, die toen niet meer dan voor eigen gebruik produceerden, is deze politiek te pletter gelopen.

De NEP geeft de boer en kleine producent het vrije beschikkingsrecht over zijn produkt, bevordert het funksioneren van de vrije markt, zorgt voor de stabilisering van een vaste munt, in één woord, herstelt alle voorwaarden voor het herstel van het privaatkapitalisme. Maar deze "TERUGTOCHT VAN DE PROLETARIESE REVOLUTIE" zoals Lenin het in 1921 noemde, zou geen algehele wederinvoering van het privaatkapitalisme zijn. De industrie bleef in handen van de staat en deze sektor van de gehele produktie werd voortaan "de socialistiese" genoemd. Juist om de politieke macht in de staat, uitgeoefend door de kommunistiese partij, en dus ook "de socialistiese sektor" te kunnen handhaven, werd in de andere sektor het privaatkapitalisme vrijgegeven.

We zullen er hier niet op ingaan, dat het geschermd met die "socialistiese sektor" maar zelfbedrog is. Het is bekend genoeg, dat in de staatsbedrijven evengoed kapitalistiese verhoudingen bestaan, wanneer ze deel uitmaken van een ekonomies stelsel, dat door de kapitalistiese wetmatigheid wordt beheerst.

Van het standpunt der proletariese revolutie uit gezien, bestaat er dus geen verschil tussen de politiek van Stalin en Trotzki, want beider politiek is gebaseerd op de uitbuiting der loonarbeiders en gericht op de versterking van staatsmacht en staatsproduktie.

Gezien vanuit de gezichtshoek der kapitalistiese ontwikkeling is er echter wel verschil. In de stalinistiese politiek komt tot uiting de stormachtige industrialisering en kapitalisering van het gehele land, voortgedreven en ter hand genomen door de modernste vorm van kapitaalskoncentratie: het russiese staatskapitalisme.

Het klassieke privaatkapitaal heeft zijn pioniersrol vervuld. Het heeft het leiderschap sinds geruime tijd in alle delen van de wereld aan de grote kapitaalsorganismen moeten afstaan. De private kapitalist is daarmee niet verdwenen, maar hij is aandeelhouder geworden van de grote kapitaalsorganisaties, die wij als naamloze vennootschappen, kartels, sindikaten, trusts en monopolies kennen. Deze kapitaalsorganismen doorlopen, wanneer ze in een achterlijk land met hun produktie beginnen, niet eerst alle fasen van de klassieke kapitalistiese ontwikkeling. Ze beginnen meteen met hypermoderne produktie.

LIKWIDATIE VAN DE N.E.P.
ALS GEVOLG VAN INDUSTRIALISATIE

Het russies staatskapitaal is de modernste vorm van kapitaalsorganisatie, want het gebruikt de politieke macht in het land tegelijk om het staatseigendom te beheren. Maar het is nog jong, het is nog in wording. Het moet vechten om zijn bestaan tegenover de buitenlandse kapitaalsmachten en tegenover de achterlijke landbouwproduktie der boerenbevolking, die 70-80 % van de gehele bevolking uitmaakt. Het staatskapitaal was wel sterk genoeg de arbeidersklasse aan zich te onderwerpen. Juist de politieke macht, in handen van de Rus.Kom.Partij, die de diktatuur uitoefende, werd daarbij als geschikt instrument gebruikt. Grote waterbouwwerken, stuwdammen en elektriciteitswerken werden gebouwd en vooral een hipermoderne industrie, met hele industriesteden uit de grond gestampt. Maar deze geweldige krachtsontplooiing had voor Rusland alleen dan zin, als ze gericht was op de omwenteling van de achterlijke landbouwproduktie, op de industrialisatie van de landbouw.

De in de achterlijke landbouwlanden: Indië en China, indringende moderne kapitalistische produktie wordt gesteund door de staatsmacht van de landen, vanwaar ze als kapitaal geëksporteerd wordt. Het vernietigt eenvoudig de oude produktie en daarmee het bestaan van miljoenen. Alleen degenen, die in de kapitalistische produktie als loon-slaven kunnen worden opgenomen, krijgen een betrekkelijk bestaan. Anders staat het met het russiese staatskapitaal. Het kan de oude produktie der boerenbevolking niet stukslaan zonder daarvoor een nieuwe, moderne landbouwproduktie in de plaats te stellen. Iedere poging om het zonder dat te doen bedreigt onmiddellijk het staatskapitalistische organisme zelf. Want hoe achterlijk de landbouwproduktie ook is, ze levert toch onmisbare elementen voor de industriële ontwikkeling, afgezien nog van de bedreiging der politieke heerschappij door opstand.

De NEP is dan ook alleen bedoeld om de zelfstandige produktie onder controle van de staat, zoveel armslag te laten, dat ze in de eigen behoefte van de bevolking voorziet en daarnaast een zo groot mogelijk overschot ter beschikking van de staat stelt. Maar dat is alleen uitstel van executie, de industrialisatie van de landbouw bewerkstelligd door het staatskapitaal kon alleen niet doorgaan, omdat het zelf nog niet genoeg gekonsolideerd was en de materiële voorwaarden voor de industrialisatie van de landbouw nog niet in voldoende mate aanwezig waren.

De economiese wetmatigheid stoort zich echter niet aan de goede bedoelingen van de NEP. Zodra de vrije markt in werking was, begon zich ook kapitaalbezit te vormen, dat zich aan de controle van het staatskapitaal onttrok. Een verdere ontwikkeling moest noodzakelijk de materiële grondslagen, maar ook kapitaalsorganisaties brengen, die aan het staatskapitaal vijandig zijn.

In 1928 reageerde daarop het staatskapitaal onder leiding van Stalin met het eerste 5 jarenplan. De staatsindustrie werd op de produktie van landbouwmachines op grote schaal ingesteld, de kollektivisatie van de landbouw met staatsdwang doorgedreven en de bedrijven der koelaki, die reeds een kapitalisties karakter droegen, ont-eigend.

Het staatskapitaal nam de omwenteling van de landbouwproduktie zelf ter hand. Het wachtte niet tot zich in "vrije" ontwikkeling boerenkoöperaties hadden gevormd om aan deze de moderne landbouwmachines te verkopen (op deze wijze zou zich de omwenteling in tien-tallen jaren voltrekken. bldz. 189) Daarop wachten, betekende tegelijk wachten met de opbouw van de industrie. Opbouw van een industrie, die moderne landbouwmachines maakt, moet gepaard gaan met de oprichting van landbouworganisaties, die ermee kunnen werken. Daarom werden de boeren, door middel van de politieke macht, gedwongen hun grond bij elkaar te voegen en gemeenschappelijk met van de staat ter beschikking gestelde machines te bewerken. Het russiese staatskapitaal deed niets anders dan wat de moderne kapitaalsorganisaties overal doen, waar ze in achterlijke landen de moderne produktie ter hand nemen: het richt zijn eigen bedrijven op en maakt de bevolking tot loon-arbeiders. Dit laatste is de maatschappelijke zijde van 't gebeuren. Waar de industrie onder kapitalistiese verhoudingen naar intrede doet, maakt ze de onmiddelijke producent tot loonarbeider en de kapitaal-eigenaar tot bezitter van de produktiemiddelen.

De NEP bracht de koelaki als kapitaalbezitter naar voren, maar deze waren op geen stukken na in staat om de industrialisatie te bekostigen. Zelfs voor zover ze daartoe in staat waren, doorbraken ze het monopolie van het staatskapitaal en werden daarom vernietigd. Het monopolie van het staatskapitaal: waar industriël geproduceerd wordt, de loonarbeid alleen te mogen uitbuiten, dat is het beginsel, waardoor de russiese staatspolitiek wordt geleid. Daarbij treedt het oogmerk of de opbrengst van de gehele produktie groter en de levensstandaard van de bevolking hoger had kunnen zijn, geheel op de achtergrond. Hier wordt gevoerd: de strijd om de opbrengst van de arbeid, zoals het opschrift van het hoofdstuk luidt. Maar het is dan de heersende staatsburokratie, die tot klassebevrustzijn gekomen, zich sterk genoeg gevoelt om de boeren als loonarbeiders te onderwerpen.

De kollektivisatie kwam tot stand als het er om ging onmiddellijk het kommunistiesregiem te vestigen in de landbouw. Het gevolg hiervan was, behalve de vernietiging van meer dan de helft van het vee een nog ernstiger feit: de totale onverschilligheid van de werkers der kolchozen voor de socialisatie zelf en voor de resultaten van hun arbeid. De regering bewerkstelligde een wanordelijke terugtocht. De boeren hadden opnieuw kippen, varkens, schapen, koeien op eigen naam. Ze kregen percelen grenzende aan hun woonplaatsen. De film van de kollektivisatie liep in omgekeerde richting af. bldz. 189.

Maar de kolchozen bleven bestaan en daarop komt het aan. Het zijn zijn met moderne machines voorziene grootlandbouwbedrijven. In deze sektor van de landbouwproduktie handhaaft de staat zijn monopolie evenals in de industrie en zal met dezelfde middelen trachten de produktie op te voeren als in de industrie: loon naar prestatie, premiestelsel, stoetbrigadiers en staatswetzi.

Trotzki meent in de bovengevoemde concessies aan de boeren, het meer vrijgeven van de markt, een betrekkelijke stabilisering van de roebel en in verband daarmee de opheffing van de staatswinkels, een terugtocht van de Stalin-regering te zien.

at modified of ...

PRAKTIESE POLITIEK
VAN TROTZKI.

Hij geeft aan "de bureaucratiese subjektiviteit der vroegere jaren" de schuld, dat "het ekonomies leven zulke diepe wonden zijn geslagen". "Krachtig afstand doen van de inflatie" zou deze wonden helpen genezen. Hij acht het niet uitgesloten, dat in een hogere fase van ontwikkeling tot de goude standaard van de roebel wordt teruggekeerd. Dat zou dan de ideale toestand zijn van het russiese ekonomiese leven, als de wederzijdse betrekkingen worden uitgedrukt op grondslag van de waarde door een roebel op goudpariteit. Het is de ideale burgerlike maatschappij, die door de liberale en sociaal-demokratiese staathuishoudkundigen zo hartstochtelijk wordt beleden, maar...die in werkelijkheid nergens meer bestaat. Zijn politiek doelt dus op de voltooiing van de kapitalistiese ontwikkeling, en dan.....??

"Voordat het verdwijnt, kan het geldsysteem nog eens weer de glans van het zuivere goud terugkrijgen. Er zal slechts de meest stabiele munteenheid van de wereld zijn, als de opbrengst van de Sovjet-arbeid het wereldniveau zal overschrijden, d.w.z. dan, wanneer zij er aan zal moeten denken te sterven" (bldz.192 Rode Oktober)

Als de kapitalistiese ontwikkeling op haar hoogste trap is, zullen de organen, waarmee deze ontwikkeling is bewerkstelligd: staat, familie en geld verdwijnen. Want het geld, de staat en het gezin moeten hun historische roeping vervullen, hun betekenis verliezen en verdwijnen. Dat is het nietszeggend antwoord van Trotzki.

Verschilt de Stalinse politiek hiervan? Niet in het minst. Tenzij dan, dat ze geen kapitalistiese warenmaatschappij kan vormen, zoals ze in de leerboeken der liberale staathuishoudkundigen staat, maar zoals ze zich in de strijd der tegengestelde maatschappelijke krachten ontwikkelt. Ze kan best een stabiele munt gebruiken, maar ze komt ook met een slechter ruilmiddel of andere distributiemaatregelen uit, als dit ter handhaving van het staatmonopolie noodzakelijk blijkt. Want dat is het bijzondere kenteken van de russiese ontwikkeling: ze voltrekt zich in de vormen van het staatskapitalisme en dit handhaaft zijn monopolie overal waar industrieel geproduceerd wordt.

Het is klassenstrijd in Rusland, maar daarover zwijgen Stalin en Trotzki. Stalin is het symbool van de zich van haar macht bewust geworden staatsburokratie. Zij is de nieuwe heersende klasse, die door middel van het staatsapparaat onmiddelijke producenten als loonarbeiders onderwerpt en zich de opbrengst van hun arbeid toeëigent. Trotzki is de prediker van een kapitalistiese maatschappij in Rusland, die er niet meer kan zijn, want het staatsmonopolie staat het liberale kapitalisme niet meer toe. Maar beiden verwijzen de loonarbeiders naar een verre toekomst, wanneer zij een groter aandeel van de opbrengst van de arbeid eisen. Het grote doel, de kommunistiese maatschappij, waar geen loonslavernij en onderdrukking meer zijn zal, is de beloning voor alle nood en moeite van het heden.

Wij daarentegen zijn van mening, dat de bezitters van de staat en het geld het niet eens zullen zijn met de loonarbeiders als deze eisen, dat ze er afstand van moeten doen. Er zal om worden gevochten en dan zien de kansen voor de bezitters er beter uit naar mate de staat sterker is en het geld beter funksioneert. Dit te bereiken is het streven zowel van de Stalinse als de Trotzkiestiese politiek.

KLASSENSTRIJD ONDER HET
STAATSKAPITALISME.

De strijd om de opbrengst van de arbeid wordt ook onder staatskapitalistiese verhoudingen voortgezet, en wordt zeker niet gevoerd tussen Stalin en Trotzki.

Er staan twee klassen tegenover elkaar, die grotendeels nog heel jong en nog steeds aan het uitgroeien zijn. Aan de ene kant staan de industriearbeiders, waarbij miljoenen vroegorboeren gekomen zijn die in barakken zijn opgepakt en in de nieuwe fabrieken werken.

Er werd van deze miljoenen arbeidsdiscipline en-intensiteit gevraagd, maar niet vrijwillig gegeven. De voorhoede moest de grote massa opstuwen en aandrijven. Het werd de taak van de kommunistiese partij om aldegene, die tot de opjagende troep behoren te verenigen: volkmenners, schrijvers en kunstenaars, funksionarissen der openbare lichamen en de aandrijvers in het bedrijf aan toe.

Het heeft niet zo lang geduurd of die opjagende troep, die feitelijk het geheel beheerst, neemt van de opbrengst van de arbeid van het gehele staatsbedrijf een deel, dat meer en meer boven het gemiddelde uitgaat. Hun aandeel stijgt naar mate de funksie belangrijker is, anders gezegd, hoe gewichtiger de machtsuitoefening van de funksie is. ALLEN, DIE DAARTOE BEHOREN, VORMEN DE JONGE HEERSENDE KLASSE.

Deze heeft nu reeds een sterk klassebewustzijn. Alles, dat voor de handhaving van haar macht dienstig is, wordt neergelegd in partijprogramma, richtlijnen voor politieke organisatie, aanwijzingen voor ekonomiese opbouw en arbeidsprestatie. Ze handhaaft haar eenheid door uiterst strenge discipline.

Deze jonge klasse was in den beginne sterk door haar sobere levenspraktijk: zij eisten niets voor zichzelf, maar alles voor de opbouw van Rusland en zijn industrie. DE REVOLUTIONAIRE GEESTDRIFT WAS TOEN DE GROTE KRACHT, DIE DE MASSA OPZWIEPTE.

Maar hoe groter het staatsorganisme werd, des te groter werd ook die heersende laag, en nu trekt ze de voordelen ervan. Ze versterkt haar gelederen voortdurend met aldegene, die hun krachten in dienst van de staat stellen, omdat ze daaruit persoonlijk, en soms bijzonder groot voordeel kunnen trekken.

De politiek van zulk een klasse wordt niet gemaakt door Stalin en ook niet beïnvloed door de kwasi-wijze raadgevingen van Trotzki. Ze zal haar machtsapparaat: staat en staatsbedrijf aldoor meer uitbreiden, aldoor meer van de arbeidsopbrengst akkumulieren. Ze zal er naar streven haar eigen aandeel groter te maken, tot.....ze op weerstand bij de loonarbeiders stuit, die ook noodgedwongen, onder de last van de uitbuiting tot klassebewustzijn komen. Deze tegenstand is er nu reeds. Men bericht het teruglopen van arbeidsintensiteit in hele industriën, een bewijs, dat het aandeel der arbeiders beneden het bestaansminimum is. Ook sabotage en het doodslaan van stachanov-arbeiders enz. Wel antwoordt de staat daarop met de scherpste middelen, die hem nu ter beschikking staan, maar op de duur zal het toch voordeliger zijn het aandeel van de loonarbeiders te verhogen. Daarom is het best mogelijk, dat de trotzkiestiese eis van "demokratiese kontrole van de arbeiders op de staat" nog verwerkelikt wordt.

De weerstand van de loonarbeidersklasse moet in geordende banen worden geleid en de vorm aannemen van in vakverenigingen en sovjets saamgebrachte mensen. In dit verband zal de heersende laag er niets tegen hebben als stabiele lonen, gebaseerd op waarde vast geld, een geregelde uitbuiting helpen waarborgen.

Niet veel anders verloopt ook de strijd tussen de nieuwe loonarbeiders in de kolchosen en het staatsorganisme, met dit verschil, dat de staat eerst nog een goed ingewortelde heersende laag aan het vormen is, en dat de arbeiders mede daardoor er veel sterker voorstaan. Ze staan in hun voedselvoorziening op eigen benen, en in de kolchosen gaat de strijd er om of de kolchoos meer van hen of meer van de staat zal zijn. Voorlopig wongen ze een grotere zelfstandigheid af en een groter gedeelte van de oogst, dat ze vrij mogen verkopen. Daartegenover staat, dat de staat de spoor- en transportwegen in handen heeft, hetgeen hem helpt om ook voor dit deel zijn handelsmonopolie te handhaven.

De boeren, die als loonarbeiders in dienst van de kolchoos staan, zullen een zo grootmogelijke zelfstandigheid van de kolchoos voorstaan. Er is dan een grotere waarborg, dat een goede oogst ook een betere opbrengst voor de kolchoos geeft en als de boerenloonarbeiders er genoeg in te vertellen hebben hun aandeel in de arbeidsopbrengst ook groter kan zijn.

Het is zelfs waarschijnlijk, dat het voor de staat voordeliger zal zijn om aan deze eis naar zelfstandigheid tegemoet te komen, zodat ook hier Trotski zal kunnen zeggen, dat hij de toekomstige staatspolitiek heeft geformuleerd.

Toch wordt daarmee niets van de almacht van de staat afgedaan. Hij handhaaft zijn kapitaals- en handelsmonopolie en zeker ook dat van de politieke macht. Al heel spoedig zal blijken, dat wie leidendes funksies in de kolchoos uitoefent, daarmee voordelen en privileges kan verwerven. De vorming van een bevoorrechte, dus ook heersende klasse op het platteland is daarmee begonnen.

De staatsburokratie zal niet nalaten dit proces van klasseonderscheid te bevorderen. Het staatskapitaal heeft ook op het land de aandrijvende en opzweepende troep nodig, want zonder heersende klasse is ook bij staatsproduktie geen uitbuiting mogelijk.

.....ooOoo.....

Hierna volgt een vertaling uit "Ce qui est devenu de la Révolution russe". De schrijver Yvon is elf jaar in Rusland geweest, niet alleen als arbeider, maar later ook als fabrieksdirekteur, niet enkel in Moskou en Leningrad, maar ook in Siberië, Turkastan en aan de oevers van de Wolga. Hij ging naar Rusland om zich in dienst te stellen van "de socialistische opbouw", en gaf zich er steeds meer rekenschap van of deze in Rusland inderdaad plaats had.

Over de oorzaken van b.v. de woningnood spreekt hij weinig, alleen, dat men zich meer heeft bezig gehouden met het inhalen en voorbijsterven van het kapitalisme, dan met het welzijn van de arbeiders. Maar waarom moest deze ontwikkeling noodzakelijk zo verlopen?

De russische economie berust, evenals in de kapitalistische landen op de grondslag van de warenproduktie en heeft de rentabiliteit als uitgangspunt, berust op het loonstelsel en heeft dus een uitgesproken kapitalistisch karakter. In plaats van de verschillende ondernemers, kent Rusland er slechts één: de staat, die de meerwaarde uit de arbeiders porst en deze gebruikt om haar burokratis apparatus in stand te houden. Staatskapitalisme is dus een ander, hoger ontwikkeld soort van kapitalistische produktiewijze. Dit wordt in het voorgaand artikel trouwens reeds breedvoerig behandeld.

Het werk is echter alleen al verdienstelijk omdat het die klassetegenstellingen duidelijk laat zien als het levenspeil van de arbeiders in Rusland wordt besproken.

Het woord is nu aan kameraad Yvon.

WAT DE RUSSIESE REVOLUTIE IS GEWORDEN.

De Huisvesting...

VERSCHILLENDE SOORTEN WONINGEN.

Toen de revolutie de eigenaars had onteigend, vormden de bewoners direkt in het begin het huiskomite, belast met het onderhoud van de onroerende goederen en met de samenstelling - volgens aanwijzingen van de huiskoöperaties veronigde bewoners - van een huisreglement en de wijze van hervordeling der woningruimte.

Tans bestaat het huiskomite nog, maar het is volkomen van karakter veranderd. De huiskoöperatie bestaat nog slechts in naam en het huiskomite is slechts één der raderwerken, dat de besluiten uitvoert van een plaatselijk geentraliseerd organisme met aan het hoofd een "verantwoordelijk" kommunist, die absoluut meester is over de verdeling van de woningruimte en het huisreglement.

Naast dit systeem van huisvesting bestaat er ook het huis, dat Kommune wordt genoemd, een term, die evenals huiskomite, herinnert aan de revolutionaire periode. De oorsprong van de huiskommune is deze: op het tijdstip van de omwenteling maakten de arbeiders zich tegelijkertijd meester van de bedrijven en van alle dingen, die bij het bedrijf behoorden, zoals direktors-, eigenaars- en fabriekswoningen. Dit alles werd samen de huiskommune van de arbeiders.

Deze huiskommunes zijn nu direkt en uitsluitend afhankelijk, niet meer van de arbeiders, maar van de bedrijfsdirektie, die een speciaal bureau heeft om er zich mee te bemoeien: bureau van huisvesting. Wanneer de arbeider het bedrijf verlaat, verliest hij daardoor tegelijk zijn woning. Het is vooral tot deze kategorie van huisvesting dat de nieuwe woningen behoren. Ze zijn gebouwd naar het model der arbeiderswijken en zijn gereserveerd voor de bevoorrechten uit het bedrijf, "verantwoordelijken", specialisten, stootbrigadiers en stachanov-arbeiders.

Een ander soort huisvesting, op het ogenblik zeer bekend, is die van de grote, houten barakken, van het soort, dat we uit de oorlog nog goed kennen. Ze bestaan uit één grote ruimte, welke 25 tot 40 bedden bevat, waarop vrijgezellen en soms zelfs families slapen.

In het begin sliepen in deze barakken slechts bouwvakarbeiders en die van Publieke Werken, maar sedert de industrialisatie heeft de buitengewone uitbreiding der bedrijven deze barakken snel doen toenemen. In verschillende steden vormen zij vaak de voornaamste wijze van huisvesting. In de Oeral en in Siberië zijn grote steden met 100 duizend en meer inwoners voor een groot deel uit deze barakken gevormd. Zij karakteriseren het landschap rondom de "industriële reuze werken en grandioze verwerkelingen", die verheerlijkt worden door de sovjet-raisburo's.

In de omgeving van de grote steden staan ook kleine, individuele houten zomerhuisjes - datcha's - die zeer kostbaar zijn om te bewonen vanwege de hoge huur, ekstra reiskosten en moeilijkheden van proviandering en brandstofvoorziening (de brandstof is zeer belangrijk in Rusland); men neemt dan ook slechts in de uiterste nood zijn toevlucht tot deze datcha's.

Een wijze van huisvesting, welke voor de gewone stervelingen bijna geheel is verdwenen, is die van hotels. Men heeft niet het recht er langer dan 15 dagen te wonen of in sommige gevallen een maand. Bovendien moet men, zelfs om er één nacht te slapen een reiziger met officiële zending zijn, zodat het voor een arbeider onmogelijk is, zich verder dan een dagreis van zijn werk te verwijderen, tenzij hij bij vrienden of onder de sterren slaapt.

Welke soort huisvesting men ook neemt, het is buitengewoon moeilijk er onderdak in te krijgen. Verschillende formaliteiten zijn onvermijdelijk. Eerst moet men z'n pas laten zien, want zelfs een Rus mag zich zonder pas niet door Rusland bewegen. Dit is het systeem van het binnenlands paspoort, opnieuw van het Tsarisme overgenomen.

Op vertoon van dit paspoort schrijft het huiskomitee of de "kommandant" van het huis je in op de lijst van aspirant-huurders, tenminste als hij er de toestemming voor heeft van het hogere orgaan van de Sovjet. De tijd, die verstrijkt eer men van aspirant-huurder tot huurder wordt duurt maanden en dikwels jaren, al naar de vasthoudendheid, waarover men beschikt; dit moet je afwachten in een barak of je binnenwerken in een kamer, die reeds overbevolkt is door een bevriende familie.

Huurder geworden verwerf je slechts een betrekkelijke rust. Alleen wanneer je er voor zorgt "gezien" te zijn op je werk en in het huis, zal je de niet in te denken gemene streken kunnen vermijden, die men je laat ondervinden met het doel je van het zo moeilijk verkregen dak weer te beroven. Laat verder niet je ontevredenheid met het regiem blijken of de politie zal gebruik maken van het uitzettingsrecht, dat ze bezit.

Om volledig te zijn voegen wij er bij, dat er wettelijk te winter geen uitzettingen worden gedaan, want bij 20 tot 40 graden koude zou dat in de huidige omstandigheden bijna een doodvonnis betekenen.

Na de revolutie werd de tendens tot gelijkmaking van de DE HUUR. lonen weldra vervangen door de enorme inkomensverschillen, die tans heersen en het systeem van de huurverschillen moest de half-noodlijdenden, die er kwamen door de lage lonen wat verlichten.

Opgemerkt moet worden, dat dit beginsel een van de kleine dingen is, die met vele andere het hebben mogelijk gemaakt, dat de arbeiders de schijn voor de werkelijkheid aannamen. Zij streefden naar de gelijkmaking der lonen, dat was concreet en men gaf hen juist het tegendeel, maar spiegelde hen voor, dat de nog ongelukkigeren zo werden geholpen. Het is duidelijk, dat als deze hulp voldoende was om de ongelijkheid van inkomsten te vereffenen, het systeem geen enkele zin zou hebben.

Volgens de wetten en een zeer ingewikkelde praktijk hangt de huur tans af van de geriefelijkheid der woning, de gebruikte oppervlakte en de belangrijkheid van de familie en het loon.

Men volgt, waarop dit in de praktijk nagekomt: Een kleine familie, die een stuk van 15 M² in beslag neemt, betaalt per maand als het maandelijks loon 150 roebel bedraagt 12 tot 15 roebel en als dit 1000 roebel bedraagt 40 roebel huur.

Men ziet hieruit, dat de huur van een zelfde stuk voor een even grote familie voor een arbeider met een gemiddeld loon ongeveer 10% van het loon bedraagt en slechts 4% voor de goed betaalden. Wij zien wij er nog op, dat in strijd met alle wetten, de praktijk wil, dat een zekere hoge "verantwoordelijken" helemaal geen huur betalen voor de gerieflijke, gemeubelde woning, die de staat hen garandeert.

Hoe erg de woningkrisis over het gehele land is, daarover geeft het volgende feit enig denkbeeld.

Olga Khmaza, arbeidster-ploegbaas in de alcoholfabriek van Kiev heeft zelfmoord gepleegd bij het vooruitzicht door de fabrieksdirectie uit een kamertje te worden gezet, dat ze kortgeleden had weten te bemachtigen. (uit de Izvestia van 6 Maart 1936.)

Het is onmogelijk een woning, hoe klein ook te vinden als men niet over een goede kruwagen beschikt, een hoge aanbeveling voor de lokale Huisvesting van de sovjet of voor de directie der woningen, en daarom grijpt men ook de krijgslust van de advertentie aan.

In de U.S.S.R. is het verboden handel te drijven met zijn plaats van huisvesting. Toch is het een feit, dat degene, die over enig geld beschikt een advertentie in de krant zet, vermeldende, dat hij huisvesting van de een of andere soort zoekt. Hij, die nu huisvesting heeft aan te bieden welke met de beschrijving overeenkomt en geld nodig heeft, stelt zich met de adverteerder in verbinding. Belden worden het met elkaar eens en er wordt overeengekomen, dat de eerste een zekere som aan de tweede zal geven als hij zijn huisvesting krijgt. Dan gaat elk zijn huisvestingskomitee opzoeken en de één zegt: "bij mij is het te vol" en de ander zegt: "bij mij is er nog plaats" en de uitwisseling is geschied.

Tot 1935 was deze handel klandestien, maar hij was zo bekend, dat er een dekreet is gekomen om hem wettig te verklaren, en er een kleine belasting op te heffen.

Hier zien we een van de talrijke wettelijke manieren om de armen te beroven van het weinige, dat hij werkelijk had kunnen veroveren dank zij de omwenteling van 1917.

WAARUIT BESTAAT EEN HUISVESTING? Over het algemeen zijn er in elk huis evenveel families als er vertrekken zijn. Elk van hen heeft daarboven recht op de keuken, die dikwels slechts bestaat uit een enkel petroleumstel in de gang. Dit betekent in het algemeen 10 tot 20 M² per familie van 2 tot zelfs 5 personen. Verschillende vertrekken worden vaak niet door één familie gebruikt, maar door verscheidene vrijgezellen en zelfs verscheidene families.

Een veelvoorkomende advertentie in de kranten is: "Ik zoek een hoek", d.w.z. een hoek in zo'n gemeenschappelijke kamer.

De kleine gescheiden appartementen van een of twee vertrekken zijn buitengewoon zeldzaam en het is een groot voorrecht er in te wonen. Dat wat de families betreft. De vrijgezellen bewonen in het algemeen grote kamers, die 10, 20 of 40 personen bevatten. In deze grote kamers treft men soms ook gezinnen aan.

Het mobilair van deze woonruimten is minder dan primitief. Er zijn geen bedden voor alle leden der familie en de winterkleden op de grond gespreid vormen dikwels het bed. Bijna geen stoelen. Grote koffers om het keukengerei en de kleren in op te bergen. Een kast is zeldzaam en een spiegelkast een ongekende luxe.

In de op deze wijze overbevolkte woonruimten, waar de was en het keukengerei verstoep en opgestapeld wordt onder bedden of in de hoeken, wemelt het van de luizen, wandluizen, kakkerlakken en muizen. De opeenhoping van bewoners is te groot dan dat de gemeenschappelijke plaatsen (keuken en W.C.) schoon gehouden kunnen worden.

Nu volgen enige uittreksels uit Sovjetkranten, die tegelijkertijd laten zien de stijging der huurprijzen, de woonruimte door de familie gebruikt en de gezondheidstoestand.

Uit de Industrialisatie van 18 Sept '34: Dicht bij het reuzebedrijf van de metaalindustrie de Grote Kramatorsk (Donbas) kost een hoek in een tamelijk goed huis 100 à 150 roebel per maand; een hoek in een aarde hut (zemlanka) kost 25 tot 30 roebel. Er zijn niet meer dan 3000 arbeiders, die op minder dan 6 K.M. van het bedrijf wonen, 4600 wonen tussen 6 en 30 K.M. afstand en vele duizenden wonen nog verder. Ze moeten elke dag 3 à 4 uur reizen om op hun werk te komen.

Uit de Troed, vakver. blad van 12 Juni '34: Op het bedrijf van Istomkinski woont de arbeider Polakov in een kamer van 10 M² (kazerne nr.1) met zijn familie van 6 personen. In Nov. '32 betaalde hij een maandelijkse huur van 37.32 roebel en in Nov. '33 betaalde hij 54.25 roebel. Een andere arbeider (kazerne 8) heeft voor 7 personen een kamer van 22.3 M², in Nov. '32 betaalde hij 37.80 roebel en een jaar later vroeg men hem 139.37 roebel. (Twee leden van de familie hadden werk gekregen in beide gevallen).

Uit een redevoering van Ordzjonikidze op een vergadering van directeuren en technici van de zware industrie, gepubliceerd in Za Industrialisatie van 22 Sept. '34: "Een maand geleden bezocht ik de Oeral en overal en in ieder huis klaagde men over de wandluizen"

Uit dezelfde krant betreffende het autobedrijf van de stad Gorki (14 Mei en 21 Juli '34) "22,3 % der arbeiders d.w.z. 5000 arbeiders leven in barakken. 's Winters bevriest het water er en 's zomers zijn de wandluizen er heer en meester. Daar er helemaal geen riolering is, is de lucht er erg bedorven. Er zijn ook nog 228 aarde hutten.

Dit alles twee jaar na het in dienst stellen van dat "reusachtig wonder der techniek".

Het moet gezegd worden, dat de russiese arbeider tevoren veel slechter gehuisvest was dan de Westerse arbeider en dat maakt de door de Sovjetkranten beschreven toestanden minder onwaarschijnlijk dan op het eerste gezicht lijkt. Maar niet minder waar is het, dat de toestand van de russiese arbeider op dit gebied geen verbetering heeft ondergaan, behalve dan voor een klein deel: eerste klas stootarbeiders en Stachanowetzi.

De oorzaak van deze woningcrisis is, dat de revolutie zich veel meer heeft bezig gehouden met het "inhalen en voorbijstreven van het kapitalisme" door de bouw van grote bedrijven en het organiseren van de mensen voor de produktie dan met hun welzijn. Van veraf moge het grandioos lijken in enkele jaren 10 tot 15 miljoen boeren toe te voegen aan het leger van vervaardigers der "wonderen van de techniek", van dichtbij gezien is het verduiveld smartelijk.

"De rest komt wel", zegt men. Misschien. In ieder geval is de rest en de "rust" voor sommigen reeds gekomen.

DE HUISVESTING In het centrum van Moskou verheft zich een versterkte stad: het Kremlin, waartoe de toegang vroeger vrij was, maar die nu streng verboden is zonder speciale toestemming. Daar staan paleizen. In de vroegere appartementen der Tsaren wonen Stalin, Molotov, Worosjilov en hun voornaamste luitenanten, de "opperverantwoordelijken", die bovendien in de omgeving hun zomerverblijven hebben. Een beetje minder comfortabel zijn de particuliere paviljoens van de hoge specialisten, technici, letterkundigen, geleerden en "grootverantwoordelijken".

Werkelijke woningen, die verschillende vertrekken hebben en een keuken en dus als een paleis aandoen naast de arbeidersbarakken, zijn voor de gewone specialisten en verantwoordelijken, zij, die meer dan 1000 roebel verdienen. Verder merken we op, dat de revolutie het dienstpersoneel "afgeschapt" heeft, er zijn geen "moiden" meer, maar men kan wel 1 of 2 "binnenhuis-arbeiders" hebben.

De chef van de buro's van bouwwerken te Moskou, Dielukhina licht ons in (Izvestia 9 Maart '36) dat de stad in de loop van het jaar 396 woonhuizen gaat bouwen en dat de nieuwe appartementen 2 tot 5 hoofdvertrekken zullen hebben, die niet alleen van de modernste gemakken voorzien zullen zijn, maar ook van een meidenkamer van 8 M² terwijl de vertrekken van de meesters 12 tot 24 M² bedragen. Men kan dus in de verste verte het verdwijnen der dienboden zien of zelfs het toestaan van een opvallende verbetering.

Dan zijn er nog andere paleizen: de hotels voor vreemdelingen. In het centrum van Moskou verschijnt het Socialisme aan de tourist in een decor van goud, marmer en lonkende kellnerinnen. Het reisburo "Intourist" is in staat de geringste verlangens van de reizende vreemdeling te bevredigen op voorwaarde, dat ze voor hun binnenkomst in Rusland een reisroute en program moeten ondertekenen, waarvan ze onder geen voorwaarde mogen afwijken.

Wat de beer betreft, deze heeft over het algemeen zijn huisje behouden, maar hij heeft geen enkel nieuw stuk aan zijn zeer armelik mobilair kunnen toevoegen.

FEDERATIE VAN ANARCHISTEN IN NEDERLAND

Het Augustusnummer van de persdienst der internationale communisten brengt een artikel over de F.A.N.

Op diverse opmerkingen wil ik hier ingaan.

Men begint met z'n sympathie uit te spreken met de oprichting van de FAN, om dan onmiddellijk vast te stellen, dat de federatie niet gesticht is als gevolg van de discussie's over de diverse stroomingen ten opzichte van de bevrijdingsstrijd in de kapitalistische landen.

Denkt gij werkelijk, dat de FAN uit de lucht is komen vallen en dat die verschillende groepen zich nu maar in eens hebben aangesloten bij de FAN, zoo maar?

Die aansluiting is toch het gevolg van de meningsverschillen, die heerschten in de anarchistische beweging en uit de overtuiging voortgekomen, dat de libertaire beweging zich moest heroriënteren.

Wat betreft onze verhouding tot de vakorganisatie's het volgende: De FAN staat op het standpunt, dat de vakorganisatie's reformistisch zijn, moeten zijn. Wij wijzen de vorm van die organisatie af. Directe actie is onze opvatting en de organisatie der arbeiders bedrijfsgewijs. Het N.S.V. heeft zich ook tot een vakorganisatie ontwikkeld, maar door het aanvaarden van de radengedachte erkent, dat de vakorganisatiepolitiek foutief is en reformistisch.

De FAN staat op het standpunt, dat de eenheid der klasse in de syndicaten tot uitdrukking moet komen. Het NSV wil zich nu in die richting ontwikkelen en de FAN staat daarom op het standpunt, dat wij sympathiek daartegenover moeten staan.

Eigenaar Rig is, dat een gedeelte van de kritiek wordt overgenomen uit "De Arbeider", zonder meer "De Arbeider" publiceerde ook het bericht van een in het vooruitzicht gestelde fusie NAS-RSAP-NSV.

Pure fantazie. De opmerking, dat wij een copie willen van ONT-FAI is ook zoets, waarmee geschermd wordt om de FAN te bestrijden.

De opmerking in uw persdienst, dat de FAN "gebeure wat gebeure" de ONT-FAI steunt is belachelijk. Veel keuren wij af in de houding door ONT-FAI in Spanje aangenomen. Natuurlijk hebben wij kritiek en het zou bij de Katholieke kerk af zijn, als wij ondanks alles toch altijd de ONT-FAI zouden verdedigen en steunen. Wij staan niet op het standpunt, dat we de teleurgestelde CP'ers en RSAP'ers willen organiseren op de basis van de vakverenigingskoers van het N.S.V.

Wij zijn ten alle tijden bereid om met anderen te discussieren. Iedere Dinsdagavond vergaderen wij in het gebouw De Valk, N.Leliestrd. Na onze huishoudelijke bijeenkomst kan iedereen onze vergadering bezoeken. Dat is ong. 9.15. Die discussie verheldert meer, dan klakkeloos overnemen uit andere bladen. Wij zijn overtuigd, dat het niet de bedoeling van revolutionaire arbeiders kan zijn anderen af te maken, maar zakelijk te discussieren over diverse punten. J.K.

ANTWOORD. Het wil ons voorkomen, dat uit dit schrijven duidelijk blijkt, dat men de wetmatigheid der massabeweging niet voldoende doorziet. Gaarne maken we van de gelegenheid gebruik in gemeenschappelijke discussie deze kwestie nader te onderzoeken. G.I.C.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontvrieching van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in desen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIE CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

TIENDE JAARGANG Nr. 15

NOVEMBER 1937

DE MAATSCHAPPELIKE ONTWIKKELING
VAN CHINA

OORLOG IN HET VERRE OOSTEN.

De betekenis van de oorlog, die op het ogenblik in China wordt gevoerd gaat ver uit boven die van een plaatselijk konflikt. Dit niet alleen, omdat de belangen van de andere imperialistische machten - Rusland, Amerika en de West-Europese mogendheden in het gedrang dreigen te raken, maar vooral, omdat de Japans-Chinese oorlog een fase is in een reusachtig sociaal ontwikkelingsproces, dat zich in het onmetelijke China voltrekt. Ten dele is het zeker een imperialistische konkurrentiestrijd, waarin ook de chinese bezittende klasse een rol speelt, gedeeltelijk is het een algemeen verzet tegen de nieuwe productiewijze. Hoe deze strijd ook verloopt, de kapitalistische doordringing zal op de duur niet te stuiten zijn. Reeds nu is duidelijk te zien, dat dit de ondergang betekent van de sinds duizenden jaren heersende productiewijze, zonder dat er direkt iets anders voor in de plaats komt.

Een dergelijk vernietigingsproces, waarbij bijna 450 miljoen mensen betrokken zijn, kan niet zonder schokken verlopen. De oude maatschappij verkeert in ontbinding en aan de mensen wordt de grondslag van hun bestaan ontnomen, maar ze kunnen niet eenvoudig ten onder gaan. Op het ogenblik, dat hun strijd voor het behoud der oude productiewijze hopeloos blijkt, worden deze mensen een macht, die in het maatschappelijk gebeuren in gaat grijpen om te komen tot nieuwe verhoudingen, die een voortzetting van de produktie mogelijk maken. Zo werkt het kapitalisme niet alleen ontbindend, maar schudt ook nieuwe krachten wakker, welke door hun massale omvang van beslissende betekenis zijn. China is geen landje ergens in een uithoek van de wereld, met barbaarse bevolking, maar een land van ontzaglijke afmeting met een beschaving van duizenden jaren en een landbouw, die vanuit een bepaalde gezichtshoek beschouwd, de hoogst ontwikkelde van de wereld is.